

Jordi Fenosa

Viatge al país de Piok

Il·lustracions de Marta Montaña

1

L'Hèctor col·lecciona *nos*. Fa dos mesos que ha començat el curs i la Diana, la Jana i la Mònica ja han passat d'ell l'una darrere l'altra. Totes li han plantat a la cara diverses modalitats de *nos*. En setze anys no s'ha menjat un torrat, i va camí de no menjar-se'n cap en els propers setze. És clar que els grans, les ulleres gruixudes i el seu posat més aviat friqui no l'ajuden gaire.

Avui es troba en un estat semidepre. Agafa el portàtil i es posa a teclejar compulsivament un nou capítol del seu blog, «Viatge al país de Piok». Fa tres o quatre dies que l'ha començat.

El tema sexual és un greu problema per a qualsevol habitant de Piok, més greu i tot que per a qualsevol habitant de qualsevol altre país o qualsevol altre planeta de la Via Làctia, ja que a Piok no hi ha dos sexes, n'hi ha cinc.

No cal dir que la reproducció és una cosa ben complicada, a Piok. És per això que, en milers d'anys d'història, i malgrat no haver patit mai grans desastres ni epidèmies, els piokians encara no han aconseguit passar del milió d'habitants.

L'Hèctor s'atura. Llegeix el que ha escrit, ho troba estúpid i ho esborra sense pensar-s'ho.

Després, mira per setantena vegada si la Diana li ha respost algun dels seus whatsapp, o si la Mònica ha tingut el detall de seguir-lo a l'Instagram. Ni de conya.

Rescata de la paperera el post que havia escrit i el torna a penjar al blog.

Aquest dissabte l'Hèctor se sent horriblement piokia.

La magnífica ciutat de Trui s'alça sobre una illa de roca enmig del Gran Llac. És la capital de Piok, feta de marbre i de pedra de color blau turquesa. La ciutat, coronada pel Castell i curulla de palaus, torres i escalinates, resplendeix com una gran joia.

L'Hèctor té al costat un plat amb vuit o deu galetes amb Nutella. Se'n cruspeix una sense deixar de mirar la pantalla de l'ordinador. Li cauen tot d'engrunes per sobre del teclat. Prova de treure-les bufant i se'n surt a mitges. Amb engrunes i tot, continua escrivint.

Però malgrat la seva riquesa, la gent de Trui pateix per la tirania dels Vuit Dracs. Aquests monstres assolen els camps, es mengen les vaques senceres i empastifen la plana amb els seus cagallons gegants, escampant arreu una ferum insuportable. Cada lluna els Dracs es planten a les portes de la ciutat i exigeixen tributs sense mesura. Amenacen els habitants de la ciutat que si no els satisfan devoraran els seus fills i després ho celebraran amb una bona farra.

Però els piokians, cansats d'aquelles bèsties insaciabls, per fi s'han posat d'acord per acabar amb aquella opressió. El pacte no ha estat gens fàcil; és ben coneguda la desesperant afició dels piokians a discutir llargament sobre els seus maldecaps sense arribar mai a cap solució. Parlamenten, debaten i acaben sempre dient-se els uns als altres el nom del porc. Després, ploren amargament per què els Dracs els fan la punyeta dia sí, dia també. I torna a començar, i així pels segles dels segles.

Aquest cop sembla que la cosa finalment ha de canviar. Els Dracs, grassos de molt menjar i poc treballar, s'han acostumat a viure sense fotre res. Són tan terriblement mandrosos, que ja no vigilen els ports, les platges ni els camins que porten a Trui.

Per una vegada a la vida, els piokians han estat prou vius i aprofiten l'ocasió per unir forces i plantar cara al vell enemic. Han pactat amb els

ferotges nòmades brumbors de la frontera nord, que muntats sobre els seus búfals de tres banyes marxen a centenars en auxili de la ciutat. També s'han aliat amb els skamps de l'oest, arquers i ballesters experts, que han fondejat les seves naus davant d'una platja propera i ja desembarquen en bon ordre. Una host formada per milers de hunks, els petits i rabassuts guerrers de les muntanyes, s'acosta també, ben armats amb llances i destrals. Tots plegats, juntament amb la disciplinada encara que poc nombrosa guàrdia de Piok, sumen un exèrcit temible. Aquest cop els Vuit Dracs seran derrotats, i els seus caps tallats guarniran les portes de la ciutat.

Ja bramen les trompetes de guerra damunt la plana de Trui. Els tambors eixorden, les espases colpegen sobre els escuts, udolen ferotgement els qui s'apresten per la batalla!

Els Vuit Dracs han sortit finalment de l'ensopiment i proven de plantar cara, però dubten davant del colossal exèrcit que els desafia. El terror més absolut se'ls veu als seus ulls vermells.

Llavors, algú a les files piokianes decideix que abans de trinxar l'enemic potser caldria pensar en com s'ho manegaran un cop aconseguida la victòria; allò de a qui nomenaran cap del Consell,

qui serà ministre del Tresor... Immediatament, els brumbors del nord diuen que aquella campanya els està costant un ull de la cara, i que exigeixen més or i més plata a canvi de la seva fidelitat. Els skamps van i diuen que els brumbors demanen més que un pobre, i que per què se'ls ha de donar tant, si són una colla de ganduls. El seu cap diu que ells sí que s'hi esforcen més que ningú, i que volen rebre més terres, pastures i boscos. Llavors n'hi ha un que diu que ell vol ser el futur cap de la guàrdia, i un altre que diu que no es quedarà a la batalla si no li encarreguen a la seva empresa adobar les muralles malmeses, que ja ho farà a bon preu...

Així que, els generals dels diferents exèrcits aliats es reuneixen una bona estona al Castell de Trui, per tal de negociar sobre allò i allò altre i el de més enllà. I, mentrestant, els soldats, com que s'avorreixen i comença a refrescar i no han agafat les armadures d'hivern, que qui s'ho havia de pensar que allò duraria tant, si els havien dit que seria cosa d'arribar, tallar-los els bigotis als Vuit Dracs de merda i abans de sopar ja serien a casa... Doncs, comencen a tocar el dos i que us bombin.

I vet aquí que passen les setmanes i els Vuit Dracs, que ja no tenen gota de por, segueixen còmodament escarxofats a les portes de la ja no tan rica ni tan blava ciutat de Trui. I ja es veu a venir que els idiotes dels seus habitants, i de retruc la resta

de la gent de la terra de Piok els hauran de seguir suportant i alimentant tant si vols com si no vols.

Així són les coses al país de Piok, i no fa cara que hagin de canviar en uns quants segles.

–Aquí ja no hi queda res... –diu l’Hèctor escurant amb el dit les vores del pot de Nutella–. Segur que els meus pares s’han tornat a oblidar d’anar al súper...!

Li dona a en Potes, el seu gos fox terrier, el pot quasi buit perquè rellepi el que hi queda.

–Estic en mans d’uns incompetents! –remuga.